

Medorské kroniky

RAELIA

Lynette Noniová

Autorka bestsellerové
série *Ranhojička*

FRAGMENT

Medorské kroniky – Raelia

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Lynette Noniová
Medorské kroniky – Raelia – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Medorské kroniky

RAELIA

Lynette Noniová

Přeložil Josef Kalousek

FRAGMENT

RAELIA (The Medoran Chronicles, Book 2)
Copyright © 2016 by Lynette Noni
First Published in English by Pantera Press, www.panterapress.com
Translation © Josef Kalousek, 2025
Cover images © Cherdchai Chaivimol; Daria_Art / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-253-7612-6
ISBN e-knihy 978-80-253-7618-8 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-253-7626-3 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-7627-0 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

Věnováno těm, co se nebojí vykročit.
Žvolte si svou cestu.

JEDNA

„Přicházejí Jejich královské Výsosti, král Aurileous a královna Osmada Cavelleovi.“

Alex, stojící v rohu velkého tanečního sálu královského paláce, poprvé viděla rodiče D.C., kteří právě scházeli po schodišti se zlatým zábradlím.

Král Aurileous byl vysoký a působivý, ovšem i z místa, kde Alex stála, poznala, že měl laskavou tvář s výraznými vráskami od úsměvu kolem koutků úst. Vřelýma očima si prohlížel jásající dav a jeho úsměv ji i přes zdrcující atmosféru uklidňoval.

Královna Osmada působila skvostně. Byla krásná, měla kaštanově hnědé vlasy a její úsměv byl ještě víc uklidňující než králův.

Alex svou pozornost zaměřila na vrchol schodiště, kde se objevila její nejlepší kamarádka, a když se princezniným směrem podívali také ostatní hosté, celá místnost ztichla.

„Přichází Její královská Výsost, princezna Delucia Cavelleová.“

Když D.C. elegantně scházela po schodišti k rodičům, její levandulové šaty se stříbrně zatřpytily, což vyvolalo ohlušující jásot.

Král i královna se předklonili, aby D.C. políbili na tvář, načež její otec popošel dopředu a promluvil k davu.

„Vážení přátelé, děkujeme, že jste se zúčastnili oslav sedmnáctých narozenin naší dcery. Je to pro ni důležitý den a jsme nadšení, že vás tu máme. Teď, prosím, jezte, pijte, tančete a radujte se s námi.“

Jako mávnutím kouzelného proutku se rozehrál orchestr ukrytý na balkoně nad tanečním sálem. Hosté se začali hýbat a povídat si,

zatímco Alex rozpačitě stála sama opodál a čekala, dokud se k ní D.C. neprotlačí.

Alex se rozhlédla kolem sebe a nepřestávala žasnout. Napadlo ji, že by se možná měla štípnout, aby se ujistila, že opravdu stojí v královském paláci hlavního města Medory, Tryllinu, protože ještě před několika málo týdny neměla tušení, jak se její život bude dál ubírat. Alexini rodiče se totiž domnívali, že loňský školní rok strávila na Mezinárodní výměnné akademii nedaleko Portlandu. Ve skutečnosti ale na osm měsíců uvízla v magickém světě zvaném Medora, kde studovala na akademii Akarnae – škole pro teenagery s mimořádným nadáním.

Alex *měla* přes léto vymyslet nějakou výmluvu, aby se ze Země – nebo „Freyi“, jak říkali Medorané –, mohla vrátit na Akarnae, až se na podzim dveře školy zase otevrou. Když se ale vrátila na prázdniny domů, rodiče na ni čekali s celým zástupem federálních agentů.

Na Mezinárodní výměnné akademii totiž výuka skončila o týden dříve než na Akarnae a Alexini rodiče se z pracovní cesty na Sibiři vrátili, aby ji přivítali. Když se Alex nedokázali dovolat, kontaktovali vedení školy a zjistili, že se vůbec nezapsala. Po vyslechnutí této zprávy přestali panikařit a místo toho začali přímo hysterčit. Jejich dcera byla skoro celý rok nezvěstná, a oni o tom neměli ani ponětí. Do pátrání se rychle zapojil nespočet policistů, soukromých vyšetřovatelů i federálních agentů. Když Alex nepochodila s narychlo vymyšlenou historkou o tom, že se na několik měsíců přidala k cirkusu, musela rodičům říct pravdu a doufat, že ji hned nepošlou na psychiatrii. Jelikož Alex zprvu nechtěli věřit, rozhodla se jim předvést jasný důkaz, že nezešléla. Silou vůle přímo uprostřed obývacího pokoje zhmotnila dveře, skrze které vzala svou zaskočenou matku a otce na Medoru.

Alex je oba s vytřeštěnými očima zavedla přímo do kanceláře Dariuse Marsella – ředitele školy a jejího dobrého přítele –, protože si uvědomila, že on to jejím rodičům vysvětlí daleko lépe než ona. A to

taky udělal, když jim Alexin pobyt na akademii zrekapituloval takovým způsobem, že tomu byli schopni nejen porozumět, ale také na vlastní oči viděli, jak se jejich dcera proměnila. Během měsíců, které Alex na Akarnae strávila, výrazně posílila po fyzické i psychické stránce a našla si dobré přátele, díky kterým byla šťastnější než dřív.

Pak ale stejně zase začali bláznit, když se Darrius zmínil o Alexiných nešťastných příhodách s vyhnaným meyanským princem Avenem Dalmartou.

Alex si nebyla jistá, co je znepokojilo víc: fakt, že se jakýsi nesmrtelný zlosyn snažil získat moc nad živoucí knihovnou, aby se dostal do ztraceného města – když o tom Alex přemýšlela, ani jim to nemohla mít za zlé –, nebo fakt, že pokud by mu tenhle plán vyšel, navázal by na něj vyhlazením celé lidské populace Medory.

V tu chvíli Alex napadlo, že by možná bylo lepší, kdyby to Darrius nevysvětloval tak zešíroka. Dokonce se zase začala obávat, že ji rodiče někam zavrou – tentokrát pro její vlastní bezpečí.

Aby se uklidnili, dopřáli si několik šálků čehosi, co Alex po čichu nepřípadalo jako *obyčejný čaj*. Když se trochu uvolnili a Darrius odpověděl na většinu jejich otázek – naštěstí vynechal tu část, kde Alex málem podlehla bodnutí –, vydali se s ní zaraženě zpátky domů.

Domnívala se, že ji už nikdy nespustí ani na vteřinu z očí, takže ji nesmírně překvapilo, když ji o několik dní později oznámili, že bude moct příští rok znovu nastoupit. Zdálo se, že když je přešel prvotní šok – a pravděpodobně potlačili všechny zmínky o Avenovi –, uvědomili si, jak přínosných těch posledních osm měsíců na Akarnae pro Alex bylo. Sami byli nebojácní průzkumníci, takže by od nich bylo pokrytecké, kdyby vlastní dceři upírali příležitost prožít skutečné dobrodružství – nebo jí to takhle alespoň vysvětlili.

Ať už měli jakýkoliv důvod, byla Alex příliš nadšená, než aby jejich rozhodnutí zpochybňovala. Dokud nedodali, že celý ten rok stráví na Medoře společně s ní.

Její rodiče.

Na Medoře.

Zřejmě je natolik zaujala možnost probádat něco neznámého, až si usmysleli, že své další velké archeologické dobrodružství zažijí mimo domovský svět. Proto strávili celé léto uklízením svého pozemského majetku do skladu, aby se připravili na báječné zážitky, co na ně v Alexině novém světě měly čekat.

Zato Alex si celou tu dobu lámala hlavu, jak je udržet v bezpečí před Avenem, protože pokud by se o nich dozvěděl, byla si jistá, že by je použil jako páku proti ní.

Nakonec dospěli ke kompromisu, se kterým Alex lstivě přišla přesně na své sedmnácté narozeniny. To mělo správně zapůsobit na jejich city.

Dlouho o tom přemýšlela, až dospěla k závěru, že nejlepší místo pro ně bude *uvnitř* Knihovny. Aven teď sice měl přístup do tamní nekonečné spleti chodeb a dveří, ovšem šance, že by je tam našel, se blížily nule, i kdyby se snad o jejich přítomnosti na Medoře nějak dozvěděl. Podle Alex to bylo nejbezpečnější místo, které měli k dispozici.

Bez ohledu na narozeniny si jejich souhlas vyžádal nemalé úsilí – byli totiž nesmírně zvědaví, jak to na Medoře vypadá. Alex jim ale vysvětlila, že pokud by padli do Avenova zajetí, rychle by se k nim přidala také ona, a jejich dobrodružství na Medoře by vzalo za své – stejně jako životy všech lidských obyvatel tohoto světa.

Alexini rodiče pochopili, že je to v jejich vlastním zájmu, a neochotně s jejími podmínkami souhlasili. Rozmrzelost je ale zakrátko zase přešla, když pro ně Alex s Darriusovou pomocí našla část Knihovny, na kterou byl napojený rozsáhlý starobylý komplex, kde se mohli vyřádit.

Toho rána, co se přenesli z Freyi, byli nadšení jako snad ještě nikdy v životě, a to i potom, co jim rozpačitě oznámila, že je bude moct

navštěvovat jen minimálně, aby jejich neobvyklý úkryt nikdo nevystopoval. Vzhledem k nespočtu úžasných objevů, které je čekaly, jim to ovšem ani v nejmenším nevadilo. Takže ji jenom rychle políbili na čelo, popřáli jí, ať se jí ve škole daří, a pobídlí ji, aby si všechna svá „dobrodružství“ náležitě užila. Alex jen obrátila oči v sloup, objala je a slíbila, že s nimi bude v kontaktu, jak jen to bude možné.

Když věděla, že jsou rodiče v bezpečí, mohla se soustředit na návrat na akademii – a opětovné shledání s přáteli.

Přes prázdniny se jí po Jordanovi, Bearovi i D.C. stýskalo a už se nemohla dočkat, až se s nimi uvidí. Udržovali sice pravidelný kontakt přes KomTPZ, ale ani jednou je neviděla osobně. Uspořádali dokonce jedno setkání bez ní. Pro kluky to bylo snadné, protože Jordan vždy trávil léto u Bearovy rodiny, zato u D.C. bylo s podivem, že se dokázala vyplížit z paláce, zejména proto, že kluci zatím ještě nevěděli o jejím urozeném původu. Ačkoliv Alex na svou kamarádku nahlédla, aby se se svým tajemstvím svěřila, tušila, že se D.C. bála, aby se k ní Jordan a Bear nezačali chovat jinak, jakmile by zjistili, že mají co dočinění s princeznou. Alex samozřejmě věděla, že by se tím nic nezměnilo, jenže D.C. o tom zatím nepřesvědčila.

Upřímně řečeno, mezi zorganizováním nového života pro rodiče a jejich dlouhodobého tajného pobytu v Medoře neměla Alex na rozbíjení argumentů D.C. moc času. Také k tomu přispělo, že tu trochu volného času o prázdninách trávila tím, že sebou nechávala máchat jako kusem hadru.

Smutné, ale pravdivé. Tři dny v týdnu Alex dlouhé hodiny trpěla na trénincích s přísným instruktorem Karterem a rozvíjela své bojové dovednosti, o kterých předtím ani nevěděla, že je měla. Na Karterovu obranu ovšem Alex musela uznat, že s ní během těch devíti krátkých týdnů udělal zázraky. Poslední trénink měli teprve včera, a ačkoliv při něm Karter neprojevil sebemenší milost – ne že by to čekala –, na konci připustil, že se naučila dost, aby se v příštím školním roce připojila

ke zbytku spolužáků. Svírala ji sice úzkost, zároveň ale byla zvědavá, jak si v předmětu povede. A taky se těšila na spolužáky.

Čekat nemusela nijak dlouho, protože všichni studenti Akarnae měli zítra dorazit zpátky na akademii, výuka začínala hned druhý den ráno. Musela už přežít jen dnešní večer – narozeninovou oslavu D.C. v královském paláci.

Naneštěstí to vypadalo, že každý pozvaný chtěl vzdát královské rodině hold, a D.C. tak na chvíli uvázla v roli příjemné hostitelky, než se mohla k Alex připojit, jak se dohodly dříve toho večera.

Alespoň jsem vhodně oblečená, pomyslela si Alex. Šaty, které měla na sobě, byly téměř stejně krásné jako model, který pro ni ušila Bearova maminka jako dárek k loňskému Kaldorasu. Na rozdíl od úžasně blan-kytně modrých, byly šaty, které jí půjčila D.C., smaragdově zelené a střižené tak, že zakrývaly jenom jedno rameno. Ušité byly z toho nejvyššího přílehavého materiálu, který zdůrazňoval její křivky. Tmavé vlasy měla sepnuté několika sponkami a světlý make-up jí zvýrazňoval hnědé oči. Díky tomu se cítila dost sebevědomě, aby zatím vydržela čekat sama.

Chvíli samoty využila k přemítání o všem, co se ten den událo – od rozloučení s rodiči a Freyou až po aktivaci osobního bubloportálu v pozvánce, který ji přenesl přímo do paláce, kde už na ni D.C. čekala s otevřenou náručí a výskala nadšením. Posledních několik hodin Alex strávila exkurzí po majestátních palácových chodbách a taky tím, že se nechala princeznou před oslavou zkrášlovat. Ale teď, s přihlédnutím k vyčerpávajícím týdnům plným balení a nacvičování soubojů, netoužila po ničem jiném, než aby mohla vyjít po schodech a schoulit se na pohovce v pokoji D.C. – pokoji, který jí svojí rozlohou připadal spíš jako menší město.

To ale prozatím nepřípadalo v úvahu.

Po chvíli, která jí připadala jako celé hodiny, se D.C. konečně podařilo uniknout zástupu gratulantů a mohla stanout po Alexině boku.

„Moc se omlouvám!“ vyhrkla, z jejích modrozelených očí bylo patrné, že to myslela upřímně. „Nečekala jsem, že mi dá tolik zabrat, abych se vytratila.“

„To nevadí,“ ujistila ji Alex. „Bavila jsem se tu s tímhle novým kamarádem.“ Objala sochu draka vedle sebe a dodala: „Jmenuje se Soptík a má rád dlouhé procházky po pláži při západu slunce. Myslí, že jsme pro sebe jako stvoření, co říkáš?“

D.C. zavrtěla hlavou. „Musela ses tu k smrti nudit!“

„To nic, opravdu,“ ujistila ji Alex znovu se smíchem a draka se pustila. „Vlastně mě docela bavilo sledovat, jak všichni zareagovali, když tebe a tvé rodiče viděli. Víš, upřímně vás zbožňují.“

D.C. se jen pousmála. „To naše všichni obdivují. Mě takhle zblízka nikdo neviděl už dobrých deset let. Po dlouhý době to byly první narozeniny, který jsem doopravdy slavila.“

Alex na vlastní uši slyšela, jak hosté na příchod D.C. zareagovali, takže rozhodně nemohla souhlasit s tím, že by potlesk patřil jenom královskému páru. Nechala to ovšem být a raději se zeptala: „Jak to, že se teď můžeš ukazovat na veřejnosti?“ Ukázala na místnost plnou hostů. „Neuvědomí si po tomhle lidi, kdo jsi? Co když tu byli nějací další studenti akademie?“

D.C. nad jejími obavami jenom mávla rukou. „Žádný strach, Alex. Seznam hostů je exkluzivní. Mohli by se tu sice nacházet nějací známí z Akarnae, pokud jsou příbuzní s některým členem královské rady nebo strážcem ve službě, ale tím pádem už mě viděli i někdy dřív. Dobře vědí, jak je pro mě důležité zůstat v anonymitě.“

Alex její vysvětlení přijala a chvíli se rozhlížela po sále. Když pohledem zavadila o známou tvář, několikrát zamrkala, aby se ujistila, že ji nešálil zrak.

„Není to...?“ Alex přimhouřila oči a zasyčela: „To není možný, to je přece Marcus Sparker! Co *ten* tu pohledává?“

D.C. se otočila směrem, kterým se Alex dívala. „Sparkerovi jsou významný rod,“ vysvětlila polohlasem. „Nemohli jsme je vynechat, bylo by z toho víc škody než užitku.“

„Nebojíš se, že by sem se svými rodiči mohl přijet taky Jordan?“ zeptala se Alex, ovšem vyznělo to trochu agresivněji, než měla v úmyslu. *Opravdu* se jí nelíbila představa, že se muž, který z ní loni chtěl mámit informace mučením, znovu nacházel ve stejné místnosti.

„Jordan se ještě žádné oslavy v paláci nezúčastnil, takže pochybuji, že by zrovna letos na tom zvyku něco měnil. Navíc je teď u Beara, vzpomínáš?“ odpověděla D.C. „Uklidni se, Alex. Marcus ani Natasha se tady neodvážají nic zkusit.“

„Když to říkáš,“ zamumlala Alex a rozhodla se, že bude kamarádce věřit. Pořád se ale cítila nesvá. Aby se rozptýlila, upřela oči na bar a prohlásila: „Myslím, že si zajdu pro něco k pití. Budeš taky něco chtít?“

„Trocha toho ovocného punče by mi přišla vhod, dík.“

Alex opustila D.C. a zamířila ke stolu s nápoji. Kdyby prošla středem tanečního sálu, měla by to o dost rychlejší, ale nechtěla riskovat, že narazí na Marcuse, takže se vydala oklikou podél stěny. Čím blíže byla nápojům, tím hlasitější byla hudba, protože občerstvení se nacházelo přímo pod orchestrem. Když ke stolu konečně došla, tak si z té spousty barevných nápojů nedokázala vybrat.

„Co tu pohledáváš?“ zašeptal jí mužský hlas do ucha. Kdyby nestál tak blízko u ní, nejspíš by ho přes hudbu ani neslyšela.

„Hledám ovocný punč,“ vysvětlila Alex hlasitě a dál si pestrobarevnou nabídku prohlížela. Osoba za jejími zády natáhla ruku a ukázala na bublající růžovou tekutinu v překrásných křišťálových sklenicích. Alex dvě popadla a otočila se, aby dotyčnému, kterého pokládala za číšníka, poděkovala.

„Díky – Kaidene?“ Alex na známou tvář překvapeně zírala.

„Alex,“ pozdravil Kaiden a pousmál se.

„Co tu děláš?“ Alex zalapala po dechu a nervózně se podíval směrem, kde na ni čekala D.C. Byl Kaiden jedním z těch lidí, co D.C. znali už od mala, nebo mohl tajnou identitu její kamarádky ohrozit?

„Tohle je stůl s občerstvením,“ podotkl Kaiden, natáhl se kolem ní a popadl sklenici naplněnou zářivě zelenou tekutinou.

„Já se neptám, co děláš právě tady, ale co tu děláš obecně?“ upřesnila rozechvělá Alex. Zvedl jedno tmavé obočí a ona se snažila nečervenat. Zdál se jí ještě přitažlivější, než když se s ním viděla naposledy při hodině soubojů, pokud to tedy bylo vůbec možné. Ale vzhledem k tomu, že na sobě měl smoking a nebyl zbrocený potem ani špinavý, to rozhodně možné bylo.

„Předpokládám, že tím ‚tady‘ myslíš taneční sál v královském paláci?“ doptal se Kaiden.

Potlačila pocit úžasu a našpulila rty. „Očividně.“

„Princezna má dneska narozeniny,“ konstatoval. „Uspořádali pro ni oslavu, jestli sis nevšimla. A já pozvání na oslavu nikdy neodmítnu.“

Alex nevěděla, jak si měla pobavený výraz v jeho tváři vykládat, ale než se ho na to stačila zeptat, připojila se k nim další známá tvář.

„Alex! Tebe tu rád vidím!“

„Ahoj, Declane,“ pozdravila hromotluka. Smoking mu prakticky praskal ve švech a zdál se v něm nejistý – na rozdíl od Kaidena, který působil dojmem, jako by se pro formální oblečení narodil. „Jak jsi strávil léto?“

„Mě ses na tohle nezeptala,“ ozval se Kaiden a z nějakého důvodu se zatvářil ještě pobaveněji. Alex cítila, jak jí zacukalo levé oko, a byla moc ráda, když se slova ujal zase Declan, takže mohla Kaidenovu poznamku ponechat bez komentáře.

„Jo, dobrý. Nic vzrušujícího, ale bylo to fajn. Co ty?“

„To samý,“ odpověděla, protože nechtěla zabíhat do detailů. Ze všech jejích spolužáků z hodin soubojů sice tihle dva byli nej přátelštější, ovšem po svém prvním setkání s Declanem skončila

v bezvědomí na ošetřovně. A u Kaidena si vůbec nebyla jistá, co si o něm má myslet.

Netřeba dodávat, že ani jednoho z nich nepovažovala za *blízkeho* přítele.

Ale když už byla řeč o blízkých přátelích...

„To ne,“ vyhrkla, když se podívala na opačný konec sálu. „Omlouvám se, ale budu muset jít.“

Alex položila oba nápoje zpátky na stůl a lem svých dlouhých šatů zvedla tak vysoko, aby jí nebránily při rychlé chůzi. Tentokrát jí nezáleželo na tom, aby se Marcusi Sparkerovi vyhnula, takže pospíchala přes střed tanečního parketu a proplétala se mezi tančícími páry a politickými hodnostáři. Soustředila se jen na dva lidi, kteří do sálu zrovna vstoupili a teď měli namířeno do rohu, kde se D.C. vybavovala se skupinkou hostů. Alex věděla, že musela princeznu varovat, jenže byla příliš daleko na to, aby její pozornost upoutala.

Do Alexina periferního vidění vešli král s královnou, kteří do rytmu hudby tančili valčík, a ona si v duchu oddechla, když si uvědomila, jaká příležitost se jí zrovna naskytla. Zamumlala tichou omluvu, nabrala na tempu...

... a do tančícího páru vrazila.

Všichni tři se sesypali na jednu hromadu. Alex slyšela, jak lidé kolem křičí, a než stačila mrknout, už ji táhli od královského páru s rukama zkroucenýma za zády.

Dva strážní ji okamžitě vyvedli z místnosti, aniž by jí dali příležitost cokoliv vysvětlit. Když celý taneční sál sledoval, jak ji strážní vyváděli, připadala si nesmírně trapně, ale podařilo se jí zvednout hlavu a podívat se na zaskočenou D.C. Když její přítelkyně popošla dopředu, aby zasáhla, Alex zavrtěla hlavou a nenápadně kývla směrem ke dvěma chlapcům, kteří na ni teď spolu se všemi ostatními šokovaně zírali.

Když Alex vedli kolem Jordana a Beara, nervózně se na oba posmála. Otočila se zpátky k D.C. a ulevilo se jí, když její spolubydlící, celá bledá, přikývla na znamení, že chápe, proč to Alex udělala.

Dám to do pořádku, naznačila jí D.C.

Alex se smutně usmála, jelikož jí došlo, že výmluvu, proč napadla panovníky Medory, budou nejspíš vymýšlet hodně dlouho.

Oba strážní Alex vlekli nasvícenými chodbami, načež s ní sešli dolů po potměnělém točitém schodišti. Když stanuli na rovné zemi, prošli kolem dalších stráží ve zbroji a něčím, co připomínalo středověký žalář. Naštěstí tam zrovna žádného vězně nadrželi – nebo Alex alespoň žádného neviděla.

Zastavili se před špinavou celou, do které ji poněkud necitlivě strčili. Jeden ze strážných vzápětí stiskl dotykový terminál TPZ připevněný ke zdi a objevila se poloprůhledná bariéra, která vydávala zvuk jako elektrické vedení. Člověk nemusel být génius, aby pochopil, že mu ta bariéra mohla vážně ublížit, Alex ovšem i přesto pociťovala nutkání přiložit na poloprůhledné dveře dlaně.

Když se stráž naproti ní postavily do pozoru, začala Alex přecházet sem a tam a chystala se na to, co mělo následovat. Po chvíli k ní dolehly kroky a do jejího zorného pole vkročila mladá žena. Měla tmavé vlasy, výrazné rysy a oblečená byla do černé uniformy se zlatým znakem vyšitým nad srdcem – dvěma meči zkříženými za královskou korunou.

„Jsem strážkyně Jeera,“ prohlásila bez okolků a Alex z jejího titulu vyvodila, že byla, stejně jako Bearův otec, jedním z medorských vy-mahačů zákona zodpovědných za bezpečnost království. „A vy jste se právě pokusila spáchat atentát na krále a královnu.“

Alex překvapeně zalapala po dechu a uvědomila si, že se možná dostala do většího průšvihů, než předpokládala. „To přece není –“

„Jak se jmenujete?“ skočila jí Jeera do řeči.

Naprázdno zhluboka polkla a odpověděla: „Alex.“ Když ale znamenala výraz ve tváři strážkyně, kterým jako by ji vyzývala *snad-vymyslíš-něco-lepšího*, odkašlala si a spěšně dodala: „Mé celé jméno je Alexandra Jenningsová, jestli to pomůže. Jsem nejlepší kamarádka princezny Delucie.“

Strážkyně nedůvěřivě pozvedla obočí. „V paláci jsem vás nikdy předtím neviděla. To mi na nejlepší kamarádku dvakrát nesedí.“

„Známe se teprve od loňska,“ bránila se Alex. „Chodíme spolu na Akarnae – vlastně jsme spolubydlící. Můžete si to ověřit, jestli chcete.“

„Vy studujete na Akarnae?“ zeptala se Jeera s hlavou zamyšleně nakloněnou na stranu.

„Ano,“ dušovala se Alex. „Zítra nastupuju do čtvrtého ročníku. Pokud mě tedy včas pustíte ven z cely.“

Výraz v Jeeřině tváři se náhle změnil, jako by jí zrovna něco došlo. Drsné vystupování bylo v tu ránu pryč, teď působila spíš pobaveně. „Souboje na úrovni epsilon, že?“

Tím Alex naprosto zmátla. Odkud to Jeera mohla vědět?

Než se stačila doptat – nebo si tu domněnku potvrdit –, mávla Jeera rukou a prohlásila: „Nevadí. Ale prozradte mi: Když tvrdíte, že jste princeznina nejlepší kamarádka, tak proč jste právě napadla její rodiče?“

Alex nesouhlasně zavrtěla hlavou. „Já jsem je ale nenapadla.“ Když Jeera znovu pozvedla obočí, opravila se: „Chápu, že to tak mohlo vypadat. Ale slibuju, že pro to mám dobré vysvětlení.“

Jeera sice otevřela ústa, ovšem reakce na Alexino prohlášení přišla od někoho jiného.

„To bych rád slyšel,“ ozval se suchý mužský hlas. „Zejména proto, že jsi mě a moji choť vyrušila uprostřed valčíku.“

DVA

Alex vytřeštila oči, když se před její celu postavil sám král, ale rychle se zase vzpamatovala a předvedla pukrle. „Vaše Veličenstvo.“

„Alexandra Jenningsová,“ pronesl král Aurileous. „Slyšel jsem toho o tobě hodně, ovšem nenabyl jsem dojmu, že bys proti mé rodině chystala jakékoliv úklady. Tak mi pověz, co měla znamenat ta scéna předtím tam nahoře?“

„Nejsem si jistá, co na to mám říct,“ odpověděla Alex upřímně, zatímco očima střídavě těkala mezi ním a Jeerou, která se zřejmě dobře bavila. „Víte –“

„Alex, kde jsi? Přišli jsme tě vysvobodit!“

Když slyšela Jordanův šepot, který se po kamenné chodbě rozléhal, povzdechla si. Jenom jeho a Beara mohlo napadnout, že ji dokážou dostat z královského žaláře. Vzhledem ke svým nadáním by ji vlastně dost možná *mohli* dostat ven, ale to by způsobilo jen další potíže.

Podívala se na krále, který jí gestem naznačil, aby pokračovala.

„Jsem tady,“ zavolala Alex slabě a doufala, že kluci budou mít dost rozumu na to, aby se vytratil, dokud to ještě šlo. Jenže takové štěstí neměla. O několik vteřin později Jordan i Bear vyběhli zpoza rohu a pak se zaraženě zastavili.

Jordan se vzpamatoval jako první a pravil: „Ehm, zdravím, Vaše Veličenstvo.“ Honosně se poklonil a Bear jej rychle následoval. „Nečekali jsme, že na vás tady dole narazíme.“

„Tím jsem si jistý,“ řekl král pobaveně. „Ani já jsem nečekal, že tu narazím na někoho jiného než své strážce a jejich vězně. Možná byste

měli vědět, že z mého žaláře zatím ještě nikdo neutekl. Ani odtud ne-
byl vysvobozen.“

Jordan se jen sebejistě usmál. „Se vší úctou, Vaše Veličenstvo, všechno je přeci jednou poprvé.“

Alex nemohla uvěřit, že to skutečně řekl – ze všech lidí zrovna králi –, ale ještě víc ji šokovalo, když se panovník usmál.

„Ano, všechno,“ uznal král Aurileous. „Ale obávám se, že dnes tomu tak nebude. Naneštěstí –“

„Musíš Alex propustit! Jenom se mi snažila pomoci!“

Když zpoza rohu přispěchala D.C., měla Alex sto chutí bušit hlavou o bariéru před svojí celou. *Toliko ke tvým snahám zůstat inkognito*, pomyslela si. Všechno vyšlo vniveč.

„Dix? Seš to ty?“ zeptal se Bear a zamžoural do stínů, kde se D.C. při pohledu na něj a Jordana prudce zastavila.

„Zlatíčko, co tady dole pohledáváš?“ tázal se král.

„Já... ehm... to je...“

Poprvé od doby, co ji Alex znala, to vypadalo, že D.C. neměla slov.

Zato Jordan vypadal, že by se nejradši rozchechtal na celé kolo.

„Král ti říká ‚zlatíčko‘?“

Nastalo dlouhé ticho – všichni čekali, až se někdo jiný chopí slova a vysvětlí, o co tu ve skutečnosti šlo.

Alex tiše řekla: „Dix, tak teď už jim to budeš muset říct.“

Bear pohledem těkal mezi nimi dvěma. „Co nám musíš říct?“

D.C. vypadala, jako by na místě zamrzla.

„Dix!“ zvolala Alex ve snaze probrat kamarádku z šoku.

D.C. popošla a zahleděla se Alex do očí, jako by volala o pomoc.

„Řekni jim to,“ povzbudila ji Alex polohlasem a D.C. svěřila ramena.

„Mohli bychom mít chvílku soukromí?“ zeptala se otce, náčež uhnula pohledem na znamení, že se žádost vztahovala taky na Jeeru.

„Chceš, abych tě nechal samotnou v žaláři s někým, kdo se tak surově vrhl proti tvé matce i mně a kdo je teď podezřelý z pokusu o atentát?“ Král zněl skepticky i nevěřičně zároveň. „Nemluvě o jejích přátelích, kteří sem vtrhli, aby zorganizovali útěk z vězení.“

Když se to podalo takhle, Alex si uvědomila, že to nevypadalo dobře ani pro jednoho z nich.

„To asi ne,“ zamručela D.C. Přistoupila blíž a otočila se k Jordani a Bearovi. Váhavým hlasem pronesla: „Chtěla jsem vám to říct dřív, ale nebyla jsem si jistá jak.“

„Co jsi nám chtěla říct?“ zeptal se Jordan a v podstatě zopakoval Bearovu předchozí otázku.

„Já jsem...,“ začala D.C., ale uprostřed věty se rozkašlala, jako by jí ta slova zaskočila v krku. Znovu pohlédla na Alex, která konejšivě přikývla, načež se D.C. nadechla, trochu se narovnala a prohlásila: „Já jsem princezna. Medorská. A, ehm, dnes večer jste oslavovali moje narozeniny. Překvápko?“

Jordan a Bear na ni mlčky zírali, ovšem z výrazů jejich tváří se vůbec nedalo odhadovat, co se jim honilo hlavou.

Alex jako by cítila napětí, které z D.C. sálalo, dokud se na sebe oba kluci nakonec navzájem nepodívali a nepokrčili rameny.

„Když se nad tím člověk zamyslí, dává to smysl,“ konstatoval Jordan. „Vždycky jsi byla taková panovač.“

Když si král hlasitě odkašlal, Jordan pohlédl do panovnickovy přísné tváře a nepřiliš přesvědčivě dodal: „Ehm, vznešená.“

D.C. vydechla a zasmála se, očividně se jí ulevilo. „Nezlobíte se, že jsem vám to neřekla?“

„Pořádně jsme se poznali teprve nedávno,“ poznamenal Bear. „Copak máme právo, abychom se zlobili?“

D.C. se na ně oba usmála a vyrazila kupředu, aby je objala.

„Může mi někdo laskavě vysvětlit, čím je tenhle okamžik tak důležitý a proč k němu muselo dojít v naší přítomnosti tady dole v žaláři?“

Předpokládám, že to spolu všechno nějak souvisí?“ zeptal se král Aurileous.

„Ano, otče,“ řekla D.C. a ustoupila od chlapců. „Víš, tohle jsou mí přátelé, Jordan Sparker a Barnold Ronnigan.“

Když vyslovovala jejich jména, kluci králi vesele zamávali.

„Už nějakou dobu jsem váhala, jestli jim mám prozradit, kdo jsem,“ vysvětlila. „Nečekala jsem, že je tu dnes večer uvidím, a hádám, že Alex byla taky zaskočená.“

D.C. se na ni pro jistotu podívala, čehož Alex využila, aby se ujal slova.

„Když jsem viděla Jordana a Beara vstupovat do tanečního sálu, pochopila jsem, že musím Dix nějak varovat, aby mohla uniknout dřív, než ji poznají,“ vyprávěla Alex. „Vrazit do vás a královny mi připadalo jako docela dobré odvrácení pozornosti.“

Jeera si tiše odfrkla a Alex vrhla po králi rozpačitý pohled. „Je mi to opravdu neuvěřitelně líto, Vaše Veličenstvo. Kdybych měla jakoukoliv alternativu, tak mi, prosím, věřte, že bych ji využila.“

Rozhostilo se ticho, jak nad tím jejím vysvětlením všichni přemítali.

„Jo, a mimochodem, já nejsem žádnéj atentátník,“ dodala Alex spěšně. „Přísahám.“

Zpoza rohu se ozval tichý smích, což ji přimělo k zamyšlení, kdo další ještě ten jejich rozhovor poslouchal.

Po chvíli král kývl na Jeeru, aby celu otevřela. Když bariéra spadla, strážkyně rychle kývla jeho směrem, po Alex vrhla tajemný, ale pobavený úsměv a odporoučela se.

Král vstoupil do cely a došel až k Alex. „Loajalita bývá tou nejsilnější motivací k odvaze, Alexandro.“ Jedinečně zbarvenýma očima, které po něm D.C. zdělila, se zahleděl do těch jejích. „To, co jsi udělala, bylo nesmírně odvážné, i když poněkud dramatické, a děkuji ti, že jsi byla vůči mé dceři natolik loajální, abys riskovala své vlastní

blaho. Hned dvakrát, když vezmeme v úvahu, co se stalo před pár měsíci s Avenem.“

„Tentokrát alespoň neskončila s nožem v plicích,“ podotkla D.C. „I to je pokrok.“

„Neskončila, ale trestem za pokus o atentát by byla poprava,“ prohlásil král, čímž Alex na chvíli vyrazil dech. „Alexandra neměla žádnou záruku, že sem někdo z nás přijde a dá jí příležitost uvést věci na pravou míru.“

Alex se vůbec nezamyslela, co by se dělo, kdyby jí nikdo nepřišel na pomoc. A vzhledem k možným následkům byla ráda, že se těm představám vyhnula. Poprava? To vážně? *Krucí.*

„Děkuji, Vaše Veličenstvo,“ pronesla Alex, kterou jako odpověď na lichotku od samotného krále nic lepšího nenapadlo. „Slibuju, že už to neudělám. A pokud by se to snad stalo, tak vás alespoň nechám dotancovat.“

Král Aurileous se zasmál a obličej se mu celý rozzářil. „Jsem si jist, že by to moje žena ocenila, Alexandro.“

„Alex,“ naléhala.

Vře se na ni usmál. „Dobrá, Alex. A teď už nadešel čas, abychom se odsud poroučeli a užili si zbytek oslavy.“

„To snad nemyslíte vážně?“ vyhrkla Alex, která dočista zapomněla, že mluvila s vládcem Medory. „Nemůžu se tam přece znovu ukázat!“

„Nesmysl,“ ujistil ji král. „Nikdo tě nepozná.“

Alex o tom měla své pochybnosti, ale poslušně šla za králem, který je skrze žalář a celé bludiště chodeb dovedl zpátky do tanečního sálu.

„Možná jsem se mýlil,“ zamumlal král, když všichni v místnosti při jejich příchodu ztichli. Dokonce i orchestr se odmlčel uprostřed skladby.

„Myslíte?“ utrousila Alex sarkasticky a pokusila se schovat za své přátele. To ale k ničemu nebylo, protože všichni kolem už ji očividně poznali.

Král si to zřejmě také uvědomil a zvýšil hlas, aby nešel přeslechnout. „Přátelé, doufám, že se vám naše dnešní inscenace scény *Podroušený host* líbila. Ujišťuji vás, že to bylo divadelní představení pro vaši zábavu, a ne pokus o atentát, jak někteří z vás mylně usoudili. Vlastně bych vám nyní rád představil herečku v hlavní roli, Alexandru Jenningsovou.“

Alex královo prohlášení, že se jako neomalená násoska chovala naschvál, překvapilo. Ještě větší překvapení pro ni bylo, když jí hosté začali tleskat, zprvu váhavě, ale pak už o něco houževnatěji.

D.C. postrčila Alex dopředu, aby stanula po boku krále, který jí zašeptal, ať se ukloní. Nikdy v životě se necítila tak nepříjemně, ale udělala, co jí bylo řečeno, a hosté při její pokloně jásali ještě hlasitěji.

„Jelikož naše humorná vložka dospěla ke svému konci, můžete dál slavit,“ prohlásil král a všichni hosté postupně odvrátili svou pozornost jinam.

„To celkem zabralo, smím-li soudit.“ Král Aurileous zněl potěšeně. „Teď už běžte, vy čtyři, a pokuste se vyhnout problémům.“

Král odkráčel pryč a Alex doufala, že jde své choti vysvětlit, co se to ve skutečnosti odehrálo.

„Takže, Alex, jaký je to pocit, když vejdeš ve známost jako ‚Podroušený host‘?“ zeptal se Jordan s úšklebkem.

Alex po něm vrhla nevraživý pohled. „Pořád je to lepší, než kdyby mě považovali za atentátnici. Postupně šplhám po společenském žebříčku.“

„Co tady vy dva vůbec děláte?“ změnila D.C. rychle téma, za což jí Alex byla nesmírně vděčná.

„Neptej se,“ zamumlal Jordan.

„Páni, díky,“ řekla D.C. a zamrkala. „Jsem ráda, že jsi z možnosti slavit se mnou narozeniny tak nadšený.“

„Aha, to je vlastně pravda.“ Jordan omluvně zamrkal. „Promiň, ale bude chvíli trvat, než si na to zvyknu.“ Když D.C. chápavě přikývla,

řekl: „Rodiče mi zavolali k Bearovi domů a nařídili mi, abych sem naklusal, protože je prej načase, abych se setkal s princeznou, když se po letech – když ses po letech – poprvé ukázala na veřejnosti. Já jsem zase zahrál kartu ,bez kamaráda nejdu‘ a vzal jsem s sebou taky Beara.“

„Šel jsem rád,“ prohlásil Bear. „V paláci jsem ještě nikdy nebyl. Ale táta odpoledne vyšiloval, když jsem mu řekl, kam půjdeme. Bylo to fakt zvláštní. Právě proto jsme se sem dostali až takhle pozdě. Nenechal nás odejít, dokud jsme neabsolvovali přednášku o palácové etiketě a o tom, že nesmím zostudit ,rodinné jméno‘. Přitom mu na tom dřív nikdy nijak zvlášť nezáleželo. Jak říkám, fakt divný.“

D.C. vyprskla smíchy.

„Co je tu k smíchu?“ podivil se Bear.

„Tvůj otec je u Strážců,“ vysvětlila D.C. poté, co se uklidnila. „Znám se s ním už roky, ale když se dozvěděl, že se z nás stali přátelé, přinutila jsem ho slíbit, že moje tajemství neprozradí, dokud nepřijdu na způsob, jak ti to sama říct.“

„Nejspíš se bál, že tu dnes večer na sebe všichni narazíme,“ odhadla Alex a usmála se při představě, jak se chudák William snažil pravou identitu D.C. ochránit. „Vsadím se, že jsi přišel pozdě, protože zdržoval, jak jen to šlo, abys zmeškal Dixin grandiózní příchod na začátku oslavy.“

„Proč ses tak bála, jak na to zareagujeme?“ zeptal se Jordan D.C.

„Jenom jsem nechtěla, abyste se cítili nesví a chovali se přede mnou nějak strojeně,“ vysvětlila D.C. a ignorovala Alexin výraz „já jsem ti to říkala“.

„Děláš si legraci? Už předtím ses chovala jako princezna, takže teď ti tak můžu i oficiálně říkat!“ prohlásil Jordan s úsměvem.

D.C. svraštila čelo. „Nemůžeš to všem hned vytroubit. Prosím, Jordane. Mám svůj důvod, proč lidi neví, co jsem zač. Chci být jenom D.C., žádná princezna Delucia, obzvlášť ve škole.“

„Hej, uklidni se,“ řekl Jordan a přitáhl si ji k sobě, aby ji objal. „U nás je tvoje tajemství v bezpečí.“

Bear souhlasně přikývl a D.C. nasadila vřelý výraz.

„Moment, tohle je přece oslava narozenin, ne?“ ozval se Jordan.
„Takže tu někde bude dort?“

„To si piš,“ odpověděla D.C. „A pořádněj.“

Jordan se uctivě poklonil a nabídl rámě. „Tak tedy vedte, Vaše Výsosti.“

„Já půjdu pro ty drinky, co jsem slíbila,“ nabídla se Alex. „Napodruhé už to snad vyjde.“

„Chceš doprovod?“ zeptal se Bear.

Jelikož jí bylo jasné, že si potrpí spíš na dorthy, nechala mu volnost.
„Zvládnou to, díky. Za minutku jsem zase u vás.“

Alex zamířila doprostřed tanečního sálu, své okolí však vůbec nevnímala, protože pořád přemítala nad událostmi posledních třiceti minut. Překvapilo ji, když jí čísi ruka hrubě popadla za paži a stáhla do nepříjemně těsného objetí.

„To je mi ale příjemné překvapení.“

Srdce se jí na okamžik zastavilo, pak se ale její záchvat paniky rychle přetavil v rozmrzelost.

„Já to samé říct nemůžu, Marcusi,“ prohlásila Alex a pokusila se z jeho sevření vykroutit.

„Zachovej klidu, Alexandro. Nechceš tu ztropit další scénu, že ne?“ sykl jí Marcus do ucha. „Co kdyby sis se mnou raději zatancovala?“

Ani nepočkal na odpověď, sevřel Alex ještě pevněji a přiměl ji k neobratnému valčíku.

„Ty jsi ale tvrdohlavá, vid?“ řekl, zatímco na tváři dál držel falešný úsměv, a to i potom, co mu třikrát po sobě úmyslně dupla podpatkem na nárt.

„Slovo ‚tvrdohlavá‘ má dosti negativní konotace,“ podotkla Alex.
„Sama bych se označila spíš za ‚odhodlanou‘.“

„Rozhodně jsi *odhodlaná* komplikovat mi život víc, než by bylo třeba, to se ti musí nechat,“ připustil Marcus. „Víš, my jsme vlastně

nedokončili ten náš novoroční rozhovor. A tvá mysl mlčí. Nemám rád nevyřešené záhady.“

Pokusila se pokrčit rameny, jenže on ji držel příliš pevně. „Já zas nerada nosím běžecké boty bez ponožek, ale víš, jak se to říká. Nemí každý den posvícení...“

Marcus zaťal čelist a přimhouřil oči. „Zdá se, že nechápeš situaci, ve které se nacházíš. Mám otázky, na které můžeš odpovědět jen ty – a ty na ně odpovíš, Alexandro, po dobrém, nebo po zlém. Je nomže teď tě odsud nedokážu nepozorovaně vyvést. Všechny místní stráže na tebe upírají oči a čekají, jestli zase předvedeš nějaký imbecilní výstup.“

„Tak imbecilní, jo?“ ozvala se Alex. „Au, Marcusi. To bolelo.“

„Musíš přestat zkoušet mou trpělivost,“ řekl skrz zaťaté zuby.

Ona jeho nevraživý pohled opětovala. „A ty mě musíš nechat jít, nebo ztropím scénu, která by pro tebe vůbec nevypadala dobře.“

„Můžeš si dělat scény, jaké chceš – jakmile odsud odejdeme.“

Alex cítila, jak se jí z toho, co naznačoval, zvedal žaludek.

„Pokud sis nevšiml, jsme uprostřed královského paláce,“ prohlásila daleko s dalekou větší sebejistotou, než jakou sama cítila. „Já dobrovolně neodejdu, a ty mě k tomu nedonutíš.“

Marcus se na ni zahleděl a něco se mu zablýsklo v očích. „Však uvidíš, že tě donutím.“

Pustil jednu z jejích rukou a sáhl si do saka, ale Alex neměl šanci se znepokojovat tím, co tam hledal, protože si Kaiden vybral právě ten okamžik, aby poklepal Marcusovi na rameno a odvedl jeho pozornost.

„Smím prosit?“

Marcuse to vyrušení překvapilo stejně jako Alex, své sevření uvolnil natolik, že se od něj dokázala odtrhnout.

„Rozhodně,“ řekla a otočila se ke svému zachránci čelem. Alex, vděčná za Kaidenovo dokonalé načasování, měla co dělat, aby odolala nutkání ho na místě obejmout.

„Omlouvám se za to vyrušení, pane Sparkere, ale vaše taneční partnerka je až moc roztomilá, než abyste si ji nechal jenom pro sebe,“ oznámil Kaiden staršímu muži.

„Je jenom tvoje,“ opáčil Marcus zdvořile, jako by dočista zapomněl, že jí zrovna vyhrožoval. Odešel, ale předtím ještě po Alex vrhl pohled, který naznačoval, že „tohle ještě není konec“.

S úlevou si vydechla a otočila se ke Kaidenovi. „Díky. Opravdu, *opravdu* díky.“

„Prozradíš mi, co to mělo všechno znamenat?“ zeptal se, zatímco si ji přitahoval blíž k sobě a začínal ladný valčík.

„To se mi úplně nechce,“ odvětila Alex a nechala se jím sebevědomě vést. „Ale asi netřeba říkat, že spolu nevycházíme.“

„Toho jsem si všiml.“ Kaiden kývl směrem k modřinám, které na jejích pažích zanechalo Marcusovo sevření. „Marcus Sparker není někdo, koho by sis chtěla zneprátelit.“

Alex se na něj nechápavě zadívala. „Tak na to budu určitě pamatovat, až mě příště pozve na čaj.“

„Já to myslím vážně, Alex. On je nebezpečnej.“

Zadívala se do jeho ustaraných modrých očí, pak ale uhnula pohledem a raději se soustředila jen na jeho rameno.

„Já vím,“ řekla tiše.

Chvilí se mlčky pohybovali, než se Alex rozhodla znovu promluvit. „Jsi v tom opravdu dobrej. Myslím v tanci.“

„Už jsme spolu jednou tancovali,“ odpověděl, a když zvedla hlavu, jeho pohled už nebyl ustaraný – vlastně z něj přímo číselo pobavení. Byla to překvapivá změna oproti vážnému výrazu, který měl ve tváři ještě před chvílí.

Alex se ale přesto lehce zamračila, protože se nepamatovala, že by s ním kdy tančila – a to bylo něco, co by určitě nezapomněla. Pak jí ale došlo, jak to myslel, a odpověděla: „Šermířské duely se mezi tance nepočítají, Kaidene.“

„Tak to nesouhlasím.“ Složitým tříkrokovým manévrem ji od sebe odstrčil, jen aby ji k sobě vzápětí hned zase přitáhl, v dokonalém souladu s hudbou. „Taky je to o pohybech.“

„Teď už se ovšem předvádíš,“ prohlásila a taky se usmála. Udělalo na ni dojem, že ji tím pohybem nejen překvapil, ale také provedl, aniž by sama musela dělat cokoli jiného. Ani jednou při tom neklopýtla – což byl docela zázrak vzhledem k podpatkům, co měla na nohou.

„Možná,“ připustil pobaveným tónem. „Ovšem s ‚podroušeným hostem‘ si člověk nezatančí každý den.“

Alex zasténala a předklonila se, aby se mu mohla přitisknout na hrud' a skrýt tak tvář, což u něj vyvolalo smích.

„To není vtipný,“ zamumlala.

„Opět musím nesouhlasit,“ řekl Kaiden a ona zaklonila hlavu, aby na něj zase viděla. „Ta scénka i její následné vysvětlení byly učebnicovou definicí slova ‚vtipný‘.“

Zašklebila se. „To ráda slyším, že se na můj účet můžou pořád ostatní bavit.“

„Donesly se ke mně zvěsti, že letos na hodinách soubojů budeš možná opravdu něco dělat,“ prohlásil Kaiden. „Jestli se zakládají na pravdě, tak o zábavu rozhodně nebude nouze.“

„Díky za to projevení důvěry,“ rýpla si Alex. „Ani nedokážu vyjádřit, co pro mě tvoje podpora znamená.“

„Jsem tu pro tebe,“ řekl napůl žertovným, napůl vážným tónem.

„Hej, Alex, co bude s tím pitím?“ přerušil jejich rozhovor hlas D.C.

Alex si ani neuvědomila, že si orchestr udělal krátkou přestávku, jak se nechala unést nezávaznou konverzací s Kaidenem – a taky jeho rukama. Ale její přátelé ji našli a s neskryvanou zvědavostí se teď na ně oba dívali. Rychle se tanečního partnera pustila.

„Lidi, tohle je Kaiden James,“ představila ho. „Na Akarnae spolu chodíme na souboje.“

„My přece víme, kdo to je,“ pronesla D.C., celá pobavená. „Skrze školu už se známe celé roky.“

„Ach. Ano,“ řekla Alex a nejradši by si vlepila facku. Jasně že se všichni znají.

„Ještě jednou díky za pomoc,“ řekl Jordan Kaidenovi.

Když Bear zaznamenal Alexin tázavý pohled, vysvětlil: „To Kaiden a Declan nám ukázali cestu dolů do sklepení a pak drželi hlídku, aby se ujistili, že se tam neobjeví žádní další hlídači. Akorát jsme nevěděli, že už tam dole je král s tou strážkyní.“

„Takže to je důvod, proč jsi čekal za rohem, když jsem tamtudy běžela?“ zeptala se D.C. Kaidena, který místo odpovědi jen nedbale pokrčil rameny.

„Hele, lidi. Neuniká mi něco?“ zeptal se Declan, který se k nim právě přidal.

„Nic důležitýho,“ řekla mu Alex. Fakt, že její interakci s králem dole v žaláři slyšeli dva její spolužáci ze soubojů, v ní vyvolával nepříjemné pocity, takže se pokusila změnit téma tím, že ukázala na oba kluky i D.C. a zeptala se: „Vy jste všichni vyrůstali společně?“

„Z větší části ano,“ přitakal Declan. „Moje i Kaidenova rodina jsou svým způsobem úzce spojeny s tou královskou, takže se všichni známe už od dětství.“

Alex se divila, proč se ti dva chlapci na akademii s D.C. nekamarádili, ale pak si vzpomněla, že její spolubydlící nechtěla být známá jako princezna, a ti dva by se k ní tak nejspíš chovali, byť by to bylo podvědomě. Navíc byli oba o ročník výš než Alex i její přátelé, a pokud se nemýlila, D.C. s nimi nechodila na žádný předmět založený na potenciálu.

„Co dělají vaše rodiny?“ zeptala se Alex celá zvědavá.

Než jí na to stihli odpovědět, král všechny požádal o pozornost.

„Rádi bychom vám ještě jednou poděkovali, že jste přišli na oslavy narozenin, ale noc se krátí, a tak vás poprosíme, abyste se začali

loučit, ať se naše dcera stihne před svítáním alespoň trochu prospat. O jejích rodičích ani nemluvě.“

Spousta hostů se uchechtla, král jim všem popřál dobrou noc a odkráčel i s manželkou z tanečního sálu.

„Ten má ale pěči,“ utrousila D.C., ovšem výraz v její tváři dokazoval, že měla otce i matku moc ráda. „Budu se muset rozloučit, ale uvidíme se zítra na akademii. Alex, my dvě se za chvíli sejdem nahoře.“

„Jasně,“ přitakala Alex.

Všichni ostatní se postupně vytratili. Kaiden a Declan se rychle rozloučili a Alex zůstala jen s Jordanem a Bearem.

„Opravdu vám oběma nevadí, že je Dix princezna?“ zeptala se.

„Mě napadlo, že by to mohla být ona, ještě než jsme se spřátelili,“ připustil Jordan. „Když vyrůstáš v rodině, jako je ta moje, začneš si podobných věcí všimnat.“

„No, zato já o tom neměl tucha, ale jak už jsme říkali dole v tom žaláři, dává to smysl,“ přidal Bear. „A v našich očích se tím nic nemění. Pokud nebude chtít, abychom se klaněli, kdykoliv vejde do místnosti, tak je mi to šumák.“

„Jste tak skvělí,“ prohlásila Alex a spontánně je oba objala.

Jordan ji poplácal po zádech. „To bych řekl.“

„Je čas, abychom odsud vypadli,“ prohlásil Bear a ustoupil. „Tátovi jsem řekl, že se do půlnoci vrátíme.“

„Uvidíme se zítra,“ slíbil Jordan a oba se zařadili do davu odcházejících.

Alex se rozhlédla a všimla si, že D.C. pořád ještě obklopovali nějací obdivovatelé, takže rychle vystoupala po schodech a sama se vydala do královského pokoje. Celý ten den byl bláznivý, takže už se nemohla dočkat, až si dá nohy nahoru a odpočine si – a *konečně* se napije.

Když vstoupila do pokoje D.C., musela se na chvíli zastavit, aby náležitě docenila jeho působivost. S kamarádkou už tam strávila

několik hodin odpoledne, ale pořád se nedokázala nabažit toho, jak honosně ložnice působila. Stejně jako zbytek paláce tvořila jeho barevnou paletu především zlatá barva, a to ve světlých i tmavých odstínech, které se navzájem doplňovaly, s perleťově bílými podtóny. Všechno, od koberce po stěny, postel a záclony, bylo zlato-bílé. Člověku z toho přecházel zrak. Ze všeho nejvíc Alex ovšem nezaujala tamní výzdoba, nýbrž výhled.

Přestože prakticky umírala žízní a hrozilo, že jí každou chvíli nohy vypoví službu, neváhala přejít místnost a otevřít skleněné dveře, které vedly na balkón půlkruhového tvaru.

Dříve toho večera odtamtud pozorovala slunce zapadající nad zářícím městem Tryllin, slábnoucí světlo odrážející se od oceánu a všech oken ve městě. V noci to bylo podobně dechberoucí, jak měsíc všechno v dohledu nasvěcoval perleťovým svitem. Alex se na to stačilo dívat jen chvíli, aby se jí uvolnily všechny svaly na těle a všechnen stres toho večera mohla hodit za hlavu.

Spokojeně si povzddechla, z balkonu se vrátila zpátky do pokoje D.C. pro sklenici vody, kterou tolik potřebovala, načež zamířila do herny, aby tam na svou kamarádku počkala. Musela být unavenější, než si původně myslela, protože ji probudila až D.C., když ji štouchla do ramene. Alex chvíli brblala, než načerpala dost energie na to, aby se doklopýtala do postele, ve které hned zase zabrala.

TŘI

„Co kdybychom odsud na chvíli vypadly?“

Alex se podívala na vzrušený obličej D.C. a podivila se: „Myslela jsem, že to máme zakázaný?“

Bylo kolem deváté dopoledne a ony dvě se několik posledních hodin potulovaly po chodbách, přičemž D.C. dělala Alex turistického průvodce. Palác byl neuvěřitelný – a obrovský – jenže ony se z něj ze všeho nejvíc toužily dostat ven.

Král bohužel u snídaně nařídil, aby po zbytek dne zůstaly uvnitř, protože ve městě se pořádal jakýsi průvod a on se obával o jejich bezpečnost. Královna po nich sice vrhla lítostivý pohled, ale manželovi dala za pravdu.

Alex byla natolik ohromena tím, že stolovala s medorským královským párem – a vzpomínkou na to, jak jí včera večer oba velmi shovívavě odpustili její kaskadérský kousek –, že jenom souhlasně přikývla a znuděné odfrknutí D.C. ponechala bez komentáře.

„Copak chceš být celou dobu tady, dokud nás nepošlou na Akarnae? Vždyť jsi město pořádne ani neviděla!“ naléhala D.C., což Alex vyrušilo z přemýšlení.

Byla pravda, že Alex před odjezdem chtěla prozkoumat alespoň malou část Tryllinu. Zvláště poté, co viděla ten úžasný výhled z balkonu D.C.

„Já odsud stejně беру roha v jednom kuse,“ pokračovala D.C. a připomněla Alex, jak během prázdnin navštívila Beara a Jordana ve Woodhavenu. „Věř mi, jsem v tom profík.“

Nutno podotknout, že je D.C. z paláce nakonec opravdu dostala, aniž by si toho kdokoliv všiml, jenže to bylo spíš zásluhou propašovaných lahviček s bubloportály než nějakých jejích zázračných dovedností. Pomohlo, že si na sebe ona i Alex vzaly převleky v podobě plášťů s kapucemi ze třpytivého, uhlově šedého materiálu, přes které jim nebylo ani na denním světle vidět do obličejů. D.C. tvrdila, že pláště byly vyrobeny ze Stínové esence, zvláštního druhu energie, kterou používají stínošlapové – rasa bytostí s šedavou pletí, kterým pod chodidly víří potemnělá mračna. Jediným stínošlapem, se kterým se Alex doposud setkala, byl Caspar Lennox, profesor, který ji na Akarnae učil společenské a kulturní vědy – neboli SPOLKUL. Chvilí jí trvalo, než si ho přestala plést s upírem, ale když se přes to přenesla, začala se o něj i ten jeho černočerný mrak, co se nikdy nerozplynul, upřímně zajímat.

Podle D.C. byli stínošlapové po celé Medoře známí pro své tajnůstkářství, ale taky se o nich vědělo, že opravdu dovedli to, co jejich jméno naznačovalo – přenášet se z místa na místo skrze stíny. Když to Alex slyšela, zeptala se D.C., jak je to možné, a z toho, co jí kamarádka odpověděla, se jí zamotala hlava.

„To víš, že čerpají energii ze slunce?“ vysvětlila D.C. „No, kdysi dávno existovala rasa bytostí, které objevily, že temnota má také svou vlastní jedinečnou energii. Našly způsob, jak ve stínech zachycovat energii a zpracovat ji tak, aby se dala znovu využít. Tak vešly ve známost jako stínošlapové, protože vůbec první věc, co se naučily, bylo přenášení sebe sama skrze stíny.“

Když se Alex chtěla doptat na podrobnosti, D.C. jen pokrčila rameny a prohlásila: „Sama jsem se ještě nikdy skrze stíny nepřenesla, takže ti nedokážu říct, jak to funguje. Ovšem podle toho, co mi popisoval Bear, obsahuje prsten, který ti daroval Blake loni ke Kaldorasu, dost Stínu na celkem tři takové přenosy, takže to budeš moct okusit na vlastní kůži, jakmile se naučíš, jak Stínovou esenci uvnitř aktivovat.“

Dokonce i teď, když se procházela venku pod žhnoucím sluncem, sklopila Alex oči k prstenu na své ruce a ten rozhovor si v hlavě ještě jednou přehrála. Vypadal stejně jako v den, kdy ho nečekaně dostala od Bearova bratra. Obroučka byla černá a uvnitř vsazeného kamene onyxové barvy se vířil tmavý mrak. Když teď Alex věděla o Stínové esenci ukryté v jeho nitru, uvědomila si, že představoval daleko větší záhadu, než si původně myslela – pořád ale neměla sebemenší tušení, k čemu byl vlastně dobrý.

„Co bys chtěla vidět?“ zeptala se D.C., zatímco se nedbale procházely po tryllinském přístavu, a vytrhla tím Alex z přemýšlení o prstenu.

Alex byla okouzlená všemi těmi věcmi, zvuky a dalšími vjemy kolem. Každou neděli se tu nejspíš pořádal rybí trh, soudě podle nepříliš příjemné vůně, která byla natolik intenzivní, že měla sto chutí zacpat si nos a zadržet dech.

„Je to tvoje město,“ řekla na to Alex. „Překvap mě. Ale, ehm, možná bychom měly jít někam dál od těch ryb.“

Alex si byla jistá, že se její kamarádka pod stínem své kápě culila, D.C. to ovšem ponechala bez komentáře a místo toho je zavedla pryč z přístavu a nahoru do kopce po jedné z opotřebovaných, dlážděných cest. Nad tím se Alex podivila.

„K čemu stavíte silnice, když nemáte auta?“ Jelikož si Alex nebyla jistá, zda D.C. ví, co auta vlastně jsou, dodala: „Nebo, ehm, dopravní prostředky?“

S pokrčením ramen D.C. odpověděla: „Předtím, než technologií vynalezli bubloportály, jsme k přepravě lidí a nákladu používali koně a povozy. Tehdy to bez silnic nešlo, ale to bylo dávno předtím, než jsem se narodila. V dnešní době se silnice většinou používají jako hodně široké pěší cesty.“

Alex přikývla na znamení, že chápe, a obě dvě se dál ubíraly dlážděnou ulicí, dokud nedošly až na okraj města.

„Tudyhle se dostaneme do centra města a pak rovnou do paláce,“ řekla D.C. „Z celého Tryllinu to mám nejradši právě tady. Je tu toho tolik k vidění, všichni ti lidé, co tudy procházejí.“

Jakmile vyšly zpoza zatačky, musela jí Alex dát za pravdu. Bylo to, jako by se ocitly v jiném světě. Hluky, barvy – naprosto ohromující. Byla tam hlava na hlavě: děti běhaly a výskaly, dospělí na sebe křičeli, aby se vůbec slyšeli, a pouliční prodavači se se svými zákazníky dohadovali o cenách. Alex ještě nikdy předtím nic takového nezažila. Celá ulice byla jedno velké tržiště. Dokonce i z budov kolem silnice se vykláněli další prodejci a hlasitě propagovali své zboží.

Všude bylo plno lidí.

„No tak, musím se najíst,“ upozornila D.C. a zatahala Alex za ruku.

Po několika minutách chůze se zastavily, D.C. přistoupila k výloze jednoho z obchodů lemuujících silnici a vstoupila dovnitř.

Uvnitř Alex udeřila do nosu vůně tak neuvěřitelně lahodná, že se jí okamžitě začaly sbíhat sliny.

„Tohle je nejlepší obchod v celém městě,“ prohlásila D.C. se spokojeným povzdechem.

Alex se po místnosti s útulnými pohovkami a konferenčními stoly chvíli rozhlížela. Pak následovala D.C. ke skleněnému pultu a při pohledu na všechny ty dorty a zákusky vyvalila oči.

„Tohle je nějaká cukrárna?“ zeptala se.

„Mmm-hmm, a pečou tu úžasně,“ odpověděla D.C.

Alex už sice navštívila spoustu pekáren a cukráren, ale rozhodla se, že dá na úsudek svojí kamarádky a něco vyzkouší. A ukázalo se, že D.C. měla pravdu; na cupcacích a zákuscích paní Gribbleové si tak pochutnaly, že se je Alex nezdráhala označit za „ambrosii“. Nefalšované jídlo bohů.

Po půl hodině strávené cpaním se sladkostmi se Alexino spokojené sténání změnilo ve sténání bolestivé.

„Už nikdy nevezmu nic do pusy,“ zapřísahala se, přiložila si dlaň na bolavý žaludek a následovala D.C. zpátky ven. „Ale bylo to neuvěřitelný.“

D.C. důrazně přikývla a zeptala se: „Co teď?“

„Já jsem turistka. To ty jsi průvodkyně,“ připomněla jí Alex a obě se daly zase do kroku. V ulicích se to lidmi sice pořád ještě hemžilo, ale přece jenom se zdálo, že jich trochu ubylo.

„Jasně, ale napadá tě něco konkrétního, co bys chtěla podniknout, než se vrátíme?“

Alex chvíli přemýšlela, načež prohlásila: „Ráda bych viděla průvod, který zmiňoval tvůj táta.“

„Jistě, můžeme tam zajít, pokud se budeme držet stranou. Nás dvě sice pod kapucí nikdo nepozná, jenomže moji rodiče poznají ty pláště,“ upozornila D.C. „Když se vydáme dál touhle ulicí, dovede nás přímo tam, kam potřebujeme.“

Přidaly na tempu a dál kráčely po dlažbě, přičemž Alex znovu žasla nad energií a živostí pouličních prodáváčů a jejich zákazníků, čím blíž však byly centru města, tím víc lidí potkávaly, takže se brzy musela začít soustředit. Nakonec tam bylo tak rušno, že Alex a D.C. musely jít těsně za sebou a prodírat se davem.

„Jestli se ztratíme, sejdeme se zase u paní Gribbleové, ano?“ zavolala na ni D.C. přes rameno. „Prostě se vydáš ulicí zase zpátky.“

„Jasně,“ zavolala na ni zase Alex.

Bylo tam tolik lidí, až to u Alex vyvolávalo klaustrofobii. Ale dál kráčela D.C. těsně za patami, až šumění davu náhle přerušil razantní hlas promlouvajícím přes jakýsi megafon.

„... je to nesmírná čest a doufáme, že si užijete zbytek oslav.“

Alex a D.C. se konečně protlačily na místo, odkud měly lepší výhled na plošinu v dáli, kde stáli král s královnou a promlouvali k davu.

Přes jásot a tleskání nebylo nic slyšet a Alex si uvědomila, že musely přijít právě ve chvíli, kdy král svou řeč ukončil. Lidé se začali

hrnout směrem k pódiu a Alex měla co dělat, aby se udržela nohama pevně na zemi a nenechala se tou masou těl strhnout.

„Špatný načasování, co?“ zakřičela na D.C., aby ji šlo přes ten hluk slyšet.

Když D.C. neodpovídala, otočila se Alex jejím směrem, aby nějak upoutala její pozornost, jen aby zjistila, že D.C. nebyla nikde k nalezení.

„Dix?“ zavolala Alex. Jenže jásání davu bylo tak hlasité, že se v něm její zvolání hned ztratilo.

I takhle dál od pódia tu byla hlava na hlavě a klidně se mohlo stát, že D.C. dav strhl.

„Dix!“ zvolala Alex ještě jednou a vmísila se do houfu diváků. Několik minut se jím prodírala, než si uvědomila, že hledat D.C. v tak velkém davu bylo jako hledat jehlu v kupce sena. Řekla si, že bude nejlepší, když se vrátí k paní Gribbleové, jak se dohodly, a na D.C. tam počká. Její kamarádka už tam dost možná bude.

Alex stanula u zdi jakési budovy a opřela se o ni. Všemi směry stále proudila spousta lidí, ale takhle po kraji se jí šlo daleko snáz, než kdyby to zkoušela vzít středem. Postavila se tomu lidskému tsunami čelem a šnečím tempem se davem protlačila.

„Promiňte, s dovolením, pardon, promiňte...“

Omlouvala se prakticky nepřetržitě. Lidé kolem reptali a zírali, jenže jí to bylo jedno, protože se soustředila jenom na dosažení svého cíle.

Dav konečně začal řídnout a ona se musela omlouvat čím dál méně. O několik minut později viděla dveře do obchodu paní Gribbleové asi padesát metrů dál na protější straně ulice a ulevilo se jí, když před domem viděla stát D.C.

„Di-“

Ze dveří, kolem kterých procházela, někdo vystrčil ruku a zakryl jí ústa, takže už to nedořekla. Alex byla až moc v šoku, než aby se

bránila. Vzápětí ji ten někdo hrubě vtáhl do budovy a dveře se za ní zabouchly.

„Říkal jsem ti, že se znovu setkáme, Alexandro.“

Když jí ta slova Aven šeptal hedvábně hebkým hlasem do ucha, ztuhla Alex všechna krev v žilách.

„Mmm fnn!“

Vzpírala se mu, jak jenom mohla, ovšem s jeho meyerskou silou se nemohla měřit.

„Ne-ne-ne, to ti nemůžu dovolit, volat na kamarádku,“ prohlásil klidně a sevřel ji ještě pevněji. „Přece bys nechtěla, aby se jí něco přihodilo, že ne?“

Alex nechápala, proč se teď Aven tak zdráhal, když jen před několika málo měsíci měl D.C. v úmyslu zabít – nebo přimět Alex, aby to udělala za něj. Sice to nechápala, ale život své kamarádky ani tak nechtěla riskovat, takže přestala klást odpor. Ono by to koneckonců stejně k ničemu nebylo.

„Hodné děvče,“ utrousil posměšně. „Teď tě pustím, ale ty nebudeš křičet, rozumíš? Jestli zakřičíš, princezna zemře dřív, než tě vůbec uslyší.“

Alex naprázdno polkla a přikývla. V okamžiku, kdy ji pustil, odskočila, otočila se k němu čelem a mimoděk si všimla, že se nacházeli v nějakém nevyužívaném skladišti.

„Rád tě vidím, Alexandro,“ řekl a nenuceně se opřel o stěnu prázdné místnosti. „Vypadáš dobře.“

Alex dál nepolevovala na ostražitosti. Teď sice působil uvolněně, ovšem oni dva rozhodně nebyli žádní staří přátelé. Avenovo klidné vystupování ji znepokojovalo, zejména s ohledem na jejich poslední setkání, které neskončilo ani pro jednoho z nich dobře. On tehdy musel vzít nohy na ramena, zatímco ona málem zemřela.

„Co tady děláš, Avene?“

Jeho zlaté oči se rozzářily pobavením. „Copak nejsi ráda, že mě vidíš?“

Nechtěla s ním tuhle hru hrát, ať už šlo o cokoliv. Místo toho stála s rukama založenýma na bocích a čekala, co se bude dít dál.

Avenovi došlo, že se odpovědi nedočká, a tak pokračoval: „Představ si mé překvapení, když jsem se dozvěděl, že tě Marselle konečně pustil z prostor té svojí milované akademie, přestože dobře věděl, že bys mohla snadno padnout do mých rukou.“

„Ostraha v paláci ta rizika dobře kompenzovala,“ namítla Alex. „Byla jsem tam v dokonalém bezpečí.“

Koutky Avenových úst se stočily do úsměvu a Alex si k vlastní nevoli uvědomila, že jí navzdory své zlověstné nátuře pořád připadal nesmírně přitažlivý. Tímhle charismatem nejspíš byli obdařeni všichni Meyané, ale protože byl jediným zástupcem svého druhu, se kterým se zatím setkala, neměla nikoho jiného, s kým by mohla srovnávat.

„Ostraha, o které mluvíš, by mě nezastavila,“ řekl Aven. „Ty žalostné palácové hlídky i ti jejich směšní nadřízení z řad Strážců by mě jen zdrželi a trochu mi znepříjemnili den. Ale bylo mi jasné, že když si chvíli počkám, tak za mnou přijdeš sama.“

„Pro případ, že ti to snad nějak uniklo, tak já v týhle místnosti nejsem z vlastní vůle,“ upozornila ho Alex. „S ohledem na to, že jsi tu na mě narazil náhodou, se mi zdáš nějak sebejistý.“

„To ale nebyla vůbec náhoda. Každému muselo být jasné, že palác opustíš, abys mohla jít na výzvědy. Stačilo jenom počkat na perfektní příležitost, až se ocitneš o samotě. Musím uznat, že ta tvá kamarádka od Strážců je schopnější, než jsem předpokládal, a taky je pravda, že jsem se dnes kvůli ní nudil víc, než bych si přál. Ale na tom stejně nezáleží, když jsi teď tady.“

Alex nechápala, o čem to mluvil. „Jaká kamarádka od Strážců?“

„Přece ta, která tebe i princeznu celý den sledovala,“ vysvětlil jí Aven s úšklebkem na tváři.

Alex byla v šoku. Pokud bylo to, co říkal, pravda, pak budou ona a D.C. v pěkné bryndě, až se vrátí do paláce.

... *pokud* se tedy vůbec vrátí.

„Počkej,“ vyhrkla a krátce se zamyslela. „Jak mohla ta strážkyně vědět, kdo jsme? A když už je o tom řeč, jak jsi nás vlastně poznal ty? Pod tímhle pláštěm by mě neměla poznat ani vlastní matka.“

Dotkla se materiálu, který jí zakrýval hlavu, a Aven se nevěřicně zasmál.

„Jsem přece Meyan, Alexandro,“ řekl, jako by se tím všechno vysvětlovalo. A svým způsobem to byla pravda. „Já se nenechám ošálit trochou Stínové esence. Jak na vás přišla ta strážkyně, to nevím. A vlastně mě to ani nezajímá.“

Alex se zamračila a doufala, že je D.C. v pořádku. Ale taky se jí trochu ulevilo, když věděla, že na ně někdo tam venku dohlížel, bez ohledu na to, že by jim pak ta strážkyně nejspíš pěkně zavařila.

„Hodláš mi říct, proč tu stojíme, nebo strávíme celé odpoledne tlacháním?“ zeptala se Alex. Chtěla se odtamtud dostat – ideálně v jednom kuse –, a aby to mohla udělat, potřebovala vědět, o co Aveni šlo.

„Vidím, že ti trpělivost zůstává i nadále cizí,“ poznamenal Aven. Neochotně pokrčila rameny. „Trpělivost se přeceňuje.“

Aven pozvedl levou ruku a zamyšleně se podíval na zjizvenou dlaň. „Ctnosti sice postrádáš, ale dozajista si je vynahrazuješ silou vůle.“

Alex měla co dělat, aby se nerozechvěla, když ucítila brnění na dlaních v místě, kde měla vlastní, identickou jizvu. Nikdy nezapomněla na ten hrozný zážitek, když ji měl Aven zcela ve svojí moci. Kdyby se narodila s jiným nadáním než mimořádnou silou vůle, strávila by zbytek života v podmanění jako jeho otrokyně.

„Neodpověděl jsi na mou otázku,“ upozornila a strach vytěsnila z mysli. „Proč jsi mě sem zatahl?“

Aven zamrkal, pustil se zdi, postavil se přímo před ni a zahleděl se jí do očí. Ležerní postoj byl ten tam a výhrůžný výraz v jeho tváři Alex přiměl k prudkému nádechu.

„Proč si myslíš, že tu jsi?“ zeptal se Aven tichým, ale drsným hlasem.

Navzdory skutečnosti, že teď narušoval její osobní prostor, před ním Alex odmítala ustupovat.

„Kdybych na tu otázku znala odpověď, tak bych ti ji nekladla,“ konstatovala. „Tady ti přece nemůžu pomoci proniknout do Knihovny, a do Meyi už tuplem ne. Akademie je odsud na míle daleko.“

Aven se posměšně zasmál. „Kdybych se dnes chtěl dostat do Knihovny, tak bych si počkal, až se vrátíš na Akarnae. Kdepak, to není důvod, proč jsem tě vyhledal.“

Naklonil se blíž a ona se ze všech sil snažila vydržet a neustoupit. Zatvářil se ještě pobaveněji, jako by přesně věděl, jak nepříjemně se kvůli němu cítila.

„Chci, abys věděla, že se můžu zjevit kdykoliv a naprosto kdekoliv, a jednou to taky udělám,“ zašeptal jí do ucha. „Chci, abys žila s vědomím, že tě sleduji a čekám jenom na vhodnou příležitost k úderu. Chci, abys věděla, že až ten čas nadejde, tak se mé plány naplní. A chci, abys věděla, že právě *ty* budeš mít na mém úspěchu klíčové zásluhy.“

Alex se rozechvěla, ale než stačila odpovědět, dveře se rozletěly a Aven se od ní odtáhl. Otočila se a ve dveřích spatřila D.C. v doprovodu další zahalené postavy.

„Alex!“ vykřikla D.C. a rozběhla se k ní.

Alex se otočila zpátky k Avenovi, jenže bylo příliš pozdě. Byl už totiž pryč.

ČTYŘI

„Nechci slyšet výmluvy,“ prohlásil král Aurileous, zatímco přecházel sem a tam ve své soukromé pracovně. „Výslovně jsem řekl, abyste neopouštěly prostory paláce. Neuposlechly jste můj přímý rozkaz a kvůli tomu jste mohly přijít k úhoně – nebo k něčemu horšímu.“

„Otče, prosím –“

„Ne, Delucio,“ skočil jí král do řeči. „Musíte pochopit, jak je to závažné. Kdyby tě strážkyně Jeera nesledovala do města, kdo ví, co se mohlo stát!“

D.C. sklonila hlavu a dál už nic neříkala.

Král jejich výlet do města rozhodně nepřijal s klidem. Ani zpráva o přítomnosti Avena mu pak na náladě dvakrát nepřidala. Ale Alex ho nějak potřebovala uklidnit dřív, než je nechá zavřít do sklepení a zahodí klíč.

„Byla to moje chyba, Vaše Veličenstvo, ne Dixina,“ uvedla Alex na obranu kamarádky. „Věděla, jak moc jsem chtěla vidět Tryllin. Nechtěly jsme nikomu způsobit žádné problémy.“

Král Aurileous se k oběma dívkám otočil čelem.

„Tvá loajalita je opět chvályhodná, Alex,“ prohlásil. „Jenže moje dcera měla projevit lepší úsudek – zejména když se po království potlouká ten Meyan.“

„Omlouvám se, otče,“ pronesla D.C. tiše a sklopila oči k podlaze.

Král si povzdechl a otevřel jí náruč. „Pojď sem, zlatíčko.“

D.C. chvíli váhala, pak ale otcovu objetí vyšla vstříc. „Jednou už mi tě málem vzal, moje drahá holčičko. Nesnesu pomyšlení, že k tomu mohlo dojít znovu,“ zašeptal.

Ta slova sice nebyla určena pro Alex, ovšem i té se do očí draly slzy, když slyšela, co si říkali. Než se mohla rozhodnout, jestli jim nemá dopřát chvilku o samotě, pustili se a jeden na druhého se usmáli.

„Brzy budeme muset vyrazit na akademii,“ oznámila D.C. svému otci, „ale budeš nás o Avenovi průběžně informovat?“

„Moji lidé po něm právě usilovně pátrají,“ řekl král a zamyšleně se podíval na Alex. „Nemůžu uvěřit, že si na tebe troufl uprostřed dne. A pak tě prostě nechal jít. Je to... znepokojující. Ovšem slibuji, že vám oběma dám vědět, jestli ho najdeme, nebo se dozvíme cokoliv nového.“

Alex mu poděkovala a s úlevou shledala, že se zase uklidnil.

Aniž by z ní spustil oči, zeptal se: „Postaráš se letos o mou holčičku, vid', Alex?“

Překvapeně zamrkala. „Ehm, jasně. Ano, Vaše Veličenstvo. Udělám, co jen bude v mých silách. Když ji budu mít nablízku – což obvykle mívám.“ Zavřela ústa, aby už nemohla plácnout žádnou další hloupost, jenže to udělala až příliš pozdě, jelikož už se král i D.C. smáli.

„Ani nevíš, jak se teď cítím bezpečně,“ prohlásila D.C., zatímco se dál pochechtávala.

Alex se rozhodla udržet pusu pevně zavřenou, ale to krále i jeho dceru rozesmálo ještě víc.

„Alespoň že jí nechybí nadšení,“ prohlásil král Aurileous.

„To ne,“ přitakala D.C. a láskyplně se na Alex usmála.

„Neměly bychom už jít?“ zeptala se Alex ve snaze zakrýt vlastní rozpaky.

„Jo,“ řekla D.C. „Nechceme přece přijít pozdě.“

„Než odjedeš, nzapomeň se rozloučit s matkou,“ připomenul jí král a znovu dceru objal. „Moc se jí stýská, když jsi pryč.“

„Samozřejmě,“ slíbila D.C.

Král Aurileous se na ni naposledy usmál, načež se otočil čelem k Alex. „Dávej na sebe pozor, Alex. Mám pocit, že tě budeme potřebovat víc, než si zatím uvědomujeme.“

Celá udivená se na něj zahleděla a snažila se pochopit, co tou zlověstnou předpovědí myslel. Pak na ni ale zamrkal, což její obavy do značné míry rozptýlilo. Nedokázala říct, jestli tu poznámku myslel vážně, nebo jako vtip, zato si ale byla jistá, že jí nechtěl způsobit žádnou úzkost.

„Děkuji, Vaše Veličenstvo,“ pronesla s lehkou úklonou.

D.C. vyšla z místnosti jako první, Alex se jí nechala vést po několika schodištích, dokud nedorazily do princeznina pokoje.

Když si rychle sbalily, D.C. popadla malou tašku se svými věcmi a prohlásila: „Tak, já mám hotovo. Ještě se stavíme za mámou a můžeme odsud.“

Královnu našly v motýlí zahradě – a ano, k Alexině šoku to byla skutečná zahrada plná živých, poletujících motýlů –, kde se D.C. s matkou krátce, ale upřímně rozloučila. Královna Osmada pak dokonce mateřsky objala také Alex a nechala se slyšet, že se moc těší, až se s nejlepší kamarádkou své dcery blíž pozná.

Po tomhle zběžném rozloučení podala D.C. Alex lahvičku s bublákem a se vzrušeným zábleskem v očích ji pobídla: „Až po tobě.“

Alex se zazubila a mrskla nádobkou o zem, čímž se před nimi otevřel bubloportál, který roj motýlů v zahradě rozehnal do všech směrů. Když vstoupila do barevné hmoty, přemýšlela přesně o tom, kde se chtěla ocitnout, a během několika okamžiků byla na druhé straně portálu a zírala na Věž, součást školního komplexu.

D.C. prošla krátce za ní a obě se na sebe usmály.

Byly zpátky na Akarnae.

Poté, co si D.C. a Alex vybalily věci ve svém společném pokoji, který sdílely už minulý rok, zamířily přímo do školní kuchyně.

Místní rámus Alex výjimečně kvitovala s povděkem, protože nikdo nezaznamenal, že dorazily pozdě. Tolik lidí pohromadě v jedné místnosti snad ještě nikdy neviděla. Během přestávek sem obvykle stráví přícházeli nahodile, ale tentokrát tu byli všichni studenti naráz i s celým pedagogickým sborem.

„Alex! Dix! Tady jsme!“

Alex slyšela, jak na ně Jordan volal, a dovedla D.C. k místu, kde jejich kamarádi seděli.

„Už jsme se báli, že to nestihnete,“ připustil Bear, když se obě dívky posadily mezi ně.

„My? Že bychom přišly pozdě?“ podivila se Alex s teatrálně vytřeštěnými očima. „Není možná.“

„Jasně. Tak to ti připomenu, až příště budeme muset vtrhnout k vám na pokoj, abychom tě dostali včas na tělocvik,“ rýpl si Bear.

„Jednou. To se stalo jen jednou,“ zabručela Alex. „A navíc jsem to byla já, kdo otevřel dveře a pustil vás dovnitř. Žádný vtrhávání se nekonal.“

Ignorovala přidušený smích spolužáků, kteří jejich rozhovor slyšeli, a svou pozornost zaměřila na zbývající osazenstvo stolu. Stoly v jídelně byly obvykle různých tvarů i velikostí, ale dnes večer byl veškerý nábytek větší, aby se kolem něj mohly posadit početnější skupinky. Jak se Alex kolem sebe rozhlížela, poznala řadu spolužáků, kteří s ní minulý rok chodili na nejrozličnější předměty.

Jordan musel zaznamenat její zvědavý výraz, protože promluvil dříve, než se stačila zeptat. „První večer každého nového školního roku nás rozesadí do skupin podle věku, aby nám mohli snáz rozdat rozvrhy předmětů.“

To znělo celkem logicky. Ale naneštěstí pro Alex byla během předchozího roku tak ohromena přechodem na Akarnae a Medoru, že se s většinou svých spolužáků nemohla pořádně seznámit.

„Já tu vlastně skoro nikoho neznám,“ přiznala tiše Jordanovi. „Mohl bys mi udělat rychlej přehled?“

„Žádný problém.“ Otočil se a zavolal natolik hlasitě, aby upoutal pozornost všech u stolu: „Hej, lidi, pojďme trochu prolomit ledy!“

„Jordane!“ sykla Alex.

„No co?“ odvětil nevinně. „Takhle se navzájem všichni líp poznáme.“

„Sparkere,“ ozval se jeden kluk usazený dál od nich. „Co to má být?“

„Přece víš, lámání ledů,“ zopakoval Jordan. „Každý z nás o sobě něco prozradí. Něco, co se o nich moc neví. Bude to sranda, ne?“

Nikdo jiný se tou představou nezdál být dvakrát nadšený, ale Jordanovi se způsobem, jakým to umí jenom on, podařilo ostatní přesvědčit, byť se to neobešlo bez remcání.

„Tak já teda začnu,“ prohlásil. „Jmenuju se Jordan Sparker, a když mi byly tři roky, nacpal jsem si hrášek tak hluboko do nosu, že ho odamtud vytáhl až chirurg. Teď ty, Alex.“

Když na Alex všichni kolem nedočkavě upřeli zrak, úplně ji to vyvedlo z míry. „Já jsem Alexandra Jenningsová – ale můžete mi říkat jenom ‚Alex‘ – a já, ehm, si ráda čtu?“

Zalitovala, že to nakonec vyznělo spíš jako otázka. Vlastně si ani nebyla jistá, proč to vůbec plácla, protože toho zase tak moc nepřečetla. Jenomže jim přece nemohla říct, že pochází z jiného světa.

Pak přišla na řadu D.C., po ní Bear, následovaný Connorem a Mel O'Malleyovými, bratrancem a sestřenicí, se kterými se Alex poznala už předchozí školní rok. Postupně se takhle představilo celé osazenstvo stolu, což Alex poskytlo příležitost, aby se něco dozvěděla také o dalších svých spolužácích.

„Jsem Savannah Hillová a jsem závislá na virtuální realitě,“ práskla na sebe blondýnka, kterou si Alex pamatovala z loňských hodin tělocviku stupně delta. „Projektor v místní rekreačce je mnohem lepší než ten, kterej mám doma, takže jsem jím trochu posedlá.“

„Kelly Gleesonová,“ řekla jiná dívka, která měla krátké hnědé vlasy a přivřené oči. „Můj nejoblíbenější film je *Za půlměsícem*.“

Další na řadě byl vysoký, hubený a extrémně opálený chlapík se sestřihem na ježka, který pokaždé, když promluvil, zněl jako dabér z reklamy na surfovací prkna. „Nazdár! Mně kámoši říkají ‚Blink‘. Mám rád extrémy – extrémní sporty, extrémní jídlo, extrémní hudbu – prostě všechno extrémní. Poddejte se adrenalinu!“

Takhle to šlo pořád dál a dál, až se Alex všechna ta jména začala míchat dohromady a pochopila, že nebylo v jejích silách, aby si je zapamatovala. Chelsea Jonesová... Kimberly Cookeová... Mathew Parker... Andrew Nickles... Tate Golde... Ruth Voranová... Anna Fordová... Elliott Parvie... Samuel Hortham... jedno jméno střídalo druhé, až zbyli poslední dva studenti.

„Já jsem Sean McInney,“ prohlásil statný kluk s dlouhými vlasy. Upřeně se zahleděl na Jordana. „A nemám rád prolamování ledů.“

Alex i všichni ostatní se usmáli, načež zaměřili svou pozornost k poslední studentce, která seděla přímo naproti ní, dívka s neupravenými hnědými vlasy a sovíma očima. Byla tak drobounká, až to vypadalo, že by ji zlomil vejplů i trochu silnější vánek.

„Jsem Phillipa Squeakerová,“ řekla dívka. „Ale svoje jméno nenávidím, takže mi prosím říkejte ‚Pip‘ nebo ‚Pipsqueak‘. Cokoliv jiného bude mít za následek, že vám ve spánku oholím jedno obočí. Tímto jste byli varováni.“ Pipsqueak se výhrůžně rozhlédla kolem stolu, pak se ale hned zářivě usmála. „Ach, ještě jsem zapomněla říct, že zbožňuju koblihy s duhovou polevou a huňatý králíčky.“

Alex se pokusila svůj smích zamaskovat jako kašel, ale moc se jí to nepovedlo. Pipsqueak se k ní otočila a Alex se pokusila nasadit výraz, který by působil alespoň trochu vážněji. Když se konečně úsměvu dokázala zbavit, dívka na ni zamrkala a Alex si nedokázala pomoci a znovu se zasmála. Alespoň měla tahle Pipsqueak smysl pro humor. Zdálo se, že ani nikdo jiný u stolu si nebyl jistý, co si o ní měl myslet.

„Jak ty to vlastně máš, Alex?“ zeptala se z ničeho nic Pipsqueak. „Chci říct, zjevila ses tu na přelomu pololetí a tvářila ses jako zbloudilá ovečka v lese plným vlků, nechala sis změřit potenciál a ve všech drsných předmětech ses dostala na vysoký stupně, na ošetřovně jsi skončila víckrát, než se to většině poštěstí za celý studium na Akarnae, a pak jsi přes léto zase beze stopy zmizela. Co to všechno mělo znamenat?“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Medorské kroniky - Raelia*** .
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.